

Mechler Anna

A halál és a szerelem éneke

Tűzoltó barátainak tisztelettel és szeretettel

I.

Elfáradtam. Testem csüng le a Rám-szakadékba,
Minden csúszós, nyálkás; ott lenn fekszik a sérült.
Mindkettőnknek az élete függ velem itt a kötélén,
Csúszik a lábam, s int a halál: ma az egyik enyém lesz!

Nem feledem soha el, mikor oltottunk a lakásban.
Én még légzőálarcban kapacsoltam a földön,
Tárgyak nem, csak körvonalak látszottak a füstben,
Itt-ott még vakolatdarabok hullottak a falról,
Ám tűz már nem volt. Közben megláttam: az ágyon
Fekszik egy emberi test, szétégtve és elszenesedve.
Holtabb nem lehet ember. Rémes volt a maradvány.
Egyik társam az ablaktáblákat kinyitotta.
Lassan, szürkén szállt fel a füst, levehettük a maszkot:
Égett emberhús szaga terjengett a szobában,
Orrfacsaró... Belevésődött az agyamba örökre.

Felszínes álmaimat a riasztás hangja zavarja,
Két perc, s ébren az autóban robogunk a sötétben.
már másodszor az éjjel. S nem kérdi, aki vár, hogy
„Éppen aludt?”, csak néz rám rémült arccal, ijedten:
„Benn van a testvérem – szól halkán –, hozza ki, kérem!”
Nincs kérdés. Megyek. Őt keresem, és a bennrekedőket.
Perzsel a hó. Egy ájult nőt emelek a romok közt.
Csüggedt emberek állnak az ajtónál. „Ugye él még?”
Nem tudom. Átveszi tőlem a mentős, elmegy az autó,
Hol, milyen osztályon kezelik – sose néztem utána;
Én kihozom, de a sorsát nem követem. Ez a dolgom.

Elfáradtam. A testem csüng le a Rám-szakadékba,
Téged a mászás vágya hozott ide, engem a munkám.
Minden csúszós, nyálkás; ott lenn fekszel a sárban.
Jól sikerült-e a rögzítés? Ha megyek, kiderül majd.
Mindkettőnknek az élete függ velem itt a kötélén.
Mondd, szívesen jöttél? A kalandvággy ára megérte?
Csúszik a lábam, s int a halál: ma az egyik enyém lesz!

II.

Fáradt vagyok. Megint ügyeltem,
Ma éjjel is volt két eset,
A bőröm jól megpörkölődött,
De jobb, ha meg se kérdezed.

Pihenni vágyom két karodban,
Feledni füstöt, lángokat,
Nem tudni, hol csapott be villám,
Hogy hol feküdt az áldozat...

Lámpát ne gyújts! Ha éjjel fény van,
Az azt jelenti: menni kell,
Egyenruhába bújni gyorsan –
Csak mára hadd feledjem el...

Legyek ma önfeledt, mint régen,
Legyen az álom egyszer mély,
Ma tartsa más a készültséget,
Ne félts ma este, és ne félj!

Fáradt vagyok. Csak arra vártam,
Hogy újra itt legyek veled,
Hallgatni szíved lüktetését,
Vigyázni hú szerelmedet...

Zachar Viktória: Spine

